

mgr Ksymena MATYSEK

Streszczenie rozprawy doktorskiej pod tytułem:

„Relacje polsko-amerykańskie w latach 1989-2019 w polskim dyskursie politycznym i prasowym.”

Tematem poniższej rozprawy doktorskiej są „Relacje polsko-amerykańskie w latach 1989-2019 w polskim dyskursie politycznym i prasowym”. Temat ten został podjęty z dwóch zasadniczych powodów: jego wagi oraz luki badawczej w tym zakresie. Relacje polsko-amerykańskie są kluczowym a nawet priorytetowym obszarem współpracy Polski w ramach polityki zagranicznej. Choć niemal nikt nie kwestionuje rangi tych relacji (szczególnie dla Polski) to już diagnoza ich stanu, ewolucji, a nade wszystko charakteru (czy są to relacje strategiczne, partnerskie, czy też klientelistyczne) pozostaje kwestią sporną, w dużej mierze warunkowaną pozycją ideologiczną lub sympatiami politycznymi. Celem niniejszej pracy nie jest określenie obiektywnego stanu tych relacji, a wskazanie głównych pozycji dyskursu politycznego, dominujących argumentów oraz ewolucji głównych wątków, wokół których toczyła się debata w całym analizowanym okresie. Dlatego też przyjęto perspektywę badawczą i metodologiczną odzwierciedlającą zróżnicowanie stanowisk w tej kwestii.

Cezury czasowe jakie zostały określone w dysertacji to okres 30 lat relacji polsko-amerykańskich od 1989 roku i przemian politycznych w Polsce do 2019 roku. Taki przedział czasowy pozwala na głębszą analizę relacji, wskazanie ciągłości i zmiany w relacjach w zależności od ugrupowania politycznego, które rządzi w Polsce oraz w Stanach Zjednoczonych. Pierwsza ze wskazanych dat nie wymaga pogłębionego uzasadnienia. Rok 1989 wraz z utworzeniem pierwszego niekomunistycznego rządu wyznaczają umownie początek nowej Polski – III Rzeczypospolitej¹. Cezura zamykająca została wyznaczona wyborami 2019 r. – to ostatnie wybory, które udało się objąć badaniem. Choć same w sobie nie stanowią one żadnej konkretnej daty znamionującej jakościową zmianę relacji polsko-amerykańskich, to można przewrotnie stwierdzić, żadne wcześniejsze wybory – z wyjątkiem 1989 r. – również nie miały takiego charakteru. Wynika to z istoty relacji polsko-amerykańskich, których strategiczny status nie był kwestionowany przez żadną z rządzących ekip po 1989 r. Zatem 2019 r. to naturalna data zamykająca cykl kadencji parlamentu, a

---

¹ Niezależnie od faktu, że określenie to uzyskało formalno-prawny status dopiero wraz z uchwaleniem Konstytucji 1997 r.

jednocześnie wyłonionych na jego początku rządów prawicowych. Fakt, że cały badany okres zamyka się okrągłym okresem 30 lat może być potraktowany jedynie w wymiarze symbolicznym.

Polityka zagraniczna szczególnie w tak kluczowych obszarach jak relacje w zakresie bezpieczeństwa, które nie da się ukryć są jednym z filarów relacji Polski ze Stanami Zjednoczonymi, w zasadniczej mierze pozostawała – mimo zmian rządów – przedmiotem konsensusu. Nie oznacza to, jednakże pełnej zgodności stanowisk w zakresie środków, celów, taktyki i strategii, jakie poszczególne partie i rządy w Polsce uznawały za podstawę swoich działań.

Źródła oraz opracowania wykorzystane do zgłębienia tematu podjętego w rozprawie doktorskiej to w dużej mierze akty prawne, dokumenty podpisane przez oba kraje, programy polskich partii politycznych oraz expose Ministrów Spraw Zagranicznych Polski w latach 1989 do 2019 r. Kolejnym źródłem wykorzystanym w rozdziale piątym są archiwa artykułów prasowych opublikowanych w latach 1989-2019 w gazetach: „Gazeta Wyborcza”, „Rzeczpospolita” oraz tygodniku „Polityka”, które dotyczyły relacji polsko-amerykańskich. Poza wyżej wymienionymi źródłami ważną część stanowiły pozycje dotyczące teorii stosunków międzynarodowych, relacji między państwami oraz wszelkie źródła dotyczące relacji polsko amerykańskich oraz polskiej polityki zagranicznej w latach 1989-2019.

Jak już wskazałam, celem niniejszej analizy jest zbadanie nie tyle relacji polsko-amerykańskich, ile określenie stron i diagnoza dominujących stanowisk reprezentowanych w polskim dyskursie politycznym po 1989 r. w odniesieniu do tych relacji. Choć u podstaw niniejszej pracy nie przyjęto konsekwentnie żadnej z dominującej orientacji badawczej, to czerpano z zasobów teoretycznych dwóch paradygmatów: interpretatywizmu (ang. *antipositivis*) oraz konstruktywizmu. Zgodnie z założeniami interpretatywizmu w określonych sytuacjach celem badacza jest nie tyle dążenie do odkrycia obiektywnej prawdy, ile odzwierciedlenie subiektywnych ujęć owej rzeczywistości reprezentowanej np. przez strony dyskursu². Konstruktywizm z kolei kładzie nacisk na te sfery działalności ludzkiej, które nie mają charakteru materialnego, a źródłem ich powstania jest człowiek. W tym sensie jest w niniejszej pracy rozumiany m.in. dyskurs. Nie jest ujęty jako prosta formuła komunikacyjna, ale jako konfrontacja złożonych konstruktów, których hermetyczność/responsywność w

---

² N. Stockman, *Antipositivist Theories of the Sciences: Critical Rationalism, Critical Theory and Scientific Realism*, Springer – Science+Business Media, B.V., Dordrecht 1983, s. 233.

stosunku do innych konstruktów jest warunkowana m.in. kategorycznością głoszonych stanowisk³.

Stanowiącą podstawę pracy analiza stanu dyskursu politycznego przeprowadzona została na podstawie programów partii politycznych, realizowanie polityki zagranicznej, debaty publicznej oraz dyskursu prasowego (na podstawie wybranych dzienników i tygodnika „Polityka”). Kolejnym elementem badanym w rozprawie doktorskiej będą programy partii politycznych w odniesieniu do relacji polsko-amerykańskich oraz ich późniejsza relacja w czasie sprawowania przez nie władzy. Zasób danych, na których oparto niniejszą rozprawę, stanowią tzw. expose ministrów spraw zagranicznych (najczęściej pod nazwą: Informacja Ministra Spraw Zagranicznych o stanie polityki zagranicznej) w okresie od 1989 r. do 2019 r., debata parlamentarna odbywająca się po expos oraz programy polskich partii politycznych, w których występowały treści związane z polityką zagraniczną Polski wobec Stanów Zjednoczonych. W ostatnim rozdziale dotyczącym dyskursu prasowego zasobem danych są artykuły odnoszące się do relacji polsko-amerykańskich z tygodnika „Polityka” gazet „Rzeczpospolita” i „Gazeta Wyborcza”. Główną metodą zastosowaną w dysertacji jest analiza treści. Dzięki niej możliwe stało się ustrukturyzowanie i interpretacja dominujących wątków debaty politycznej oraz dyskursu prasowego odnoszącego się do relacji polsko-amerykańskich.

Podstawę opracowania stanowią trzy główne metody badawcze: krytyczna analiza dyskursu, analiza ramowania, analiza zawartości.

Wybór najczęściej występujących określeń dotyczących relacji polsko-amerykańskich ma na celu ukazanie podejścia partii politycznych, opozycji, partii rządzących oraz prasy do relacji polsko-amerykańskich, w tym zachowania ciągłości lub zmiany. Analiza ramowania pozwala na wyprowadzenie wniosków, które nie zawsze wynikają wprost z przekazu, zwłaszcza będącego emanacją politycznej debaty, a nawet politycznego sporu. W sposób neutralny skupiono się w pierwszej kolejności na wyprowadzeniu dominujących wątków przekazu zawartego w oficjalnych stanowiskach partii oraz (tworzonych/współtworzonych przez nie) rządów. Następnie wątki te ustrukturyzowano w określone ramy interpretacyjne, które w sposób syntetyczny pozwalają zdiagnozować dominujące cechy postrzegania i pojmowania relacji polsko-amerykańskich.

---

³ P. Roberts, *Political Constructivism*, Routledge, London 2007, 91-95.

Na tej podstawie analizowanego materiału możliwe stało się wyodrębnienie czterech głównych ram interpretacyjnych:

- Stany Zjednoczone jako gwarant bezpieczeństwa Polski oraz Europy [RAMA 1],
- współpraca ze Stanami Zjednoczonymi w ramach Sojuszu Północnoatlantyckiego [RAMA 2],
- współpraca bilateralna w kwestiach gospodarczych, wojskowych oraz naukowo-technologicznych [RAMA 3],
- kwestia procesu zniesienia wiz dla Polaków podróżujących do Stanów Zjednoczonych [RAMA 4].

Wybranie najczęściej występujących określeń dotyczących relacji polsko-amerykańskich ma na celu ukazanie stałości lub zmiany podejścia partii politycznych do relacji polsko-amerykańskich w swoich programach, kreowania polityki zagranicznej oraz pozostawania w opozycji parlamentarnej partii politycznych.

Dysertacja została podzielona na pięć rozdziałów. Poniżej autorka przedstawia zakres tematyczny oraz zawartość poszczególnych rozdziałów:

Pierwszy rozdział rozprawy doktorskiej pod tytułem „Relacje bilateralne i multilateralne we współczesnych stosunkach międzynarodowych” jest rozdziałem teoretycznym dotyczącym polityki zagranicznej stosunków między państwami. Rozdział ten opisuje również uwarunkowania polityki zagranicznej Stanów Zjednoczonych i Polski oraz wyjaśnia pojęcie dyskursu politycznego.

Drugi rozdział niniejszej rozprawy doktorskiej poświęcony został historii relacji Polski i Stanów Zjednoczonych jego tytuł to: „Ewolucja relacji polsko-amerykańskich od 1919-2019 r.” Rozdział ten opisuje ewolucje relacji polsko-amerykańskich od nawiązania relacji między państwami w 1919 r. do 2019 r.

Rozdział trzeci pod tytułem: „Relacje polsko-amerykańskie w agendach partii prawicowych po 1989 r.” ma na celu przedstawienie odniesień do relacji polsko-amerykańskich w programach polskich partii w okresie od 1989 do 2019 r.

Rozdział czwarty niniejszej dysertacji zatytułowany „Relacje polsko-amerykańskie w debatach parlamentarnych nad agendami rządów.” analizuje expose Ministrów Spraw

Zagranicznych w latach 1989 do 2019 r. w zakresie wypowiedzi dotyczących relacji polsko-amerykańskich.

Rozdział piąty zatytułowany: „Relacje polsko-amerykańskie w polskim dyskursie prasowym na podstawie gazet „Polityka” „Rzeczpospolita” oraz „Gazeta Wyborcza” w latach 1989 -2019” analizuje dyskurs prasowy w wybranych polskich gazetach w okresie przyjętym w rozprawie doktorskiej w odniesieniu do artykułów dotyczących relacji polsko-amerykańskich.

Od nawiązania relacji dyplomatycznych między Polską a Stanami Zjednoczonymi w 1919 r. stanowią one dla Polski istotny kierunek polityki zagranicznej. Po okresie hibernacji tych stosunków w latach 1945-1989, wraz z odzyskaniem suwerenności, po 1989 roku weszły one na poziom priorytetowego kierunku polskiej polityki zagranicznej. Stany Zjednoczone jako światowy hegemon i niekwestionowane supermocarstwo są dla Polski (średniego państwa kontynentu Europejskiego oraz ważnego państwa Europy Środkowo-Wschodniej – wschodniej flanki Sojuszu Północnoatlantyckiego) gwarantem bezpieczeństwa. Od początku lat 90-tych XX wieku Stany Zjednoczone odgrywały fundamentalną rolę w wysiłkach na rzecz realizacji polskich interesów narodowych na arenie międzynarodowej. Dla Polski ten szczególny charakter relacji bilateralnych ze Stanami Zjednoczonymi był determinowany przez takie kwestie jak aspiracje Polski do integracji z międzynarodowymi strukturami zachodnimi (Sojusz Północnoatlantycki oraz Unia Europejska) także dążenie do uzyskania przez Polskę wsparcia od Stanów Zjednoczonych dla wewnętrznych reform demokratycznych oraz rynkowych. Polska po 1989 r. obawiała się również odrodzenia współpracy niemiecko-rosyjskiej w Europie Środkowej oraz prób odbudowy przez Federację Rosyjską dawnych stref wpływów. W związku z tymi czynnikami Polska po 1989 r. upatrywała w relacjach bilateralnych ze Stanami Zjednoczonymi skutecznego remedium na wymienione wyżej problemy na arenie międzynarodowej w okresie po zimnowojennym.

Nowy etap relacji polsko-amerykańskich otworzyła prezydentura George’a W. Busha oraz zamachy terrorystyczne na World Trade Center 11 września 2001 roku. Ze względu na rozpoczęcie przez Stany Zjednoczone tak zwanej „wojny z terroryzmem” doszło do zasadniczej intensyfikacji wzajemnych relacji między Polską a Stanami Zjednoczonymi w największym stopniu na płaszczyźnie wojskowej (czego wyrazem było m.in. wysłanie jednostki GROM do Afganistanu). Z drugiej strony, ze względu na bezkrytyczną postawę

polских elit politycznych wobec działań amerykańskich neokonserwatystów⁴, w stosunkach bilateralnych zaczęły się pojawiać pierwsze poważne kontrowersje. Związane były one przede wszystkim z szeroko pojętym wymiarem bezpieczeństwa, w tym takimi kwestiami jak zakup samolotów wielozadaniowych F-16, budowa w Polsce elementów amerykańskiej tarczy antyrakietowej, udział w interwencji w Iraku oraz Afganistanie czy wybór między Waszyngtonem a sojusznikami europejskimi podczas kryzysu w stosunkach transatlantyckich. Szczególnie poważne problemy wynikły z udziału polskich żołnierzy w operacji Iraqi Freedom. Doprowadziło to w efekcie do załamania stosunków z niektórymi państwami zachodnioeuropejskimi, np. Francją oraz kluczowymi dla polskich interesów Niemcami. Wszystkie podejmowane po 2001 roku decyzje świadczyły o jednoznacznie proamerykańskiej polityce RP, co często przynosiło rezultaty o wątpliwej korzyści⁵.

Mając na uwadze kontrowersje, które narosły wówczas wokół stosunków polsko-amerykańskich, warto zastanowić się, jak ewoluowała oraz przed jakimi dylematami stanęła polska polityka amerykańska w pierwszej i drugiej dekadzie XXI wieku.

Przełom pierwszej i drugiej dekady XXI wieku w relacjach Polski ze Stanami Zjednoczonymi zainteresowanie regionem Europy Środkowej i Wschodniej w polityce Stanów Zjednoczonych zdecydowanie zmalało a co za tym idzie także zainteresowanie Stanów Zjednoczonych relacjami bilateralnym, iż Polską. Ben Rhodes, jeden z najbliższych doradców prezydenta Baracka Obamy i zastępca doradcy prezydenta ds. bezpieczeństwa narodowego, określając na początku 2014 roku stan relacji polsko-amerykańskich, podkreślał, że Polska była i nadal jest bliskim partnerem USA w walce z terroryzmem, ale od zamachów z 11 września 2001 roku wiele się zmieniło⁶. Patrząc na perspektywę Warszawy mimo bezkrytycznego wpisywania się w amerykańską strategię światowej polityki zagranicznej Stanów Zjednoczonych przez Polskę wiele drażliwych kwestii we wzajemnych relacjach pozostawało nierozwiązanymi⁷.

---

⁴ T. Paszewski, *Stosunki transatlantyckie z perspektywy amerykańskiej*, „Sprawy Międzynarodowe” 2004, nr 4, s. 5-28.

⁵ Roman Kuźniar w 2007 roku pisał, że polityka wobec USA została zastąpiona „infantylnym proamerykanizmem”, który nie mógł się pochwalić „żadnym osiągnięciem”. Jego zdaniem, pogłębiało się „samouzależnienie w sferze bezpieczeństwa od Stanów Zjednoczonych”, czemu towarzyszyło pokładanie większego zaufania w gwarancjach USA niż Sojuszu Północnoatlantyckiego. *Rocznik Strategiczny 2006/07*, red. B. Balcerowicz, E. Haliżak, R. Kuźniar, D. Popławski, H. Szlajfe, Warszawa 2007, s. 17.

⁶ R. Kuźniar, *Pozimnowojenne dwudziestolecie 1989-2010, Stosunki międzynarodowe na przełomie XX i XXI wieku*, Wydawnictwo Scholar, Warszawa 2011, s. 418-422.

⁷ W tym kontekście można wskazać dwie grupy czynników wpływających na ochłodzenie relacji polsko-amerykańskich na płaszczyźnie politycznej na początku drugiej dekady XXI wieku: problem wizy dla Polaków oraz tajnych więzień CIA na terenie RP. Na jakość relacji na linii Warszawa—Waszyngton oddziaływanie

Stosunki polityczne pomiędzy Warszawą a Waszyngtonem zaczęły ulegać stopniowemu ochłodzeniu od połowy 2009 roku, gdy nowa administracja Baracka Obamy zlekceważyła obchody 70. rocznicy wybuchu drugiej wojny światowej. Strona polska wyraźnie sygnalizowała znaczenie tej uroczystości z politycznego i symbolicznego punktu widzenia, zapraszając na obchody prezydenta Stanów Zjednoczonych Baracka Obamy. Natomiast strona amerykańska zdawała się nieświadoma wagi tych wydarzeń dla Polski, co ostatecznie znalazło wyraz w wydelegowaniu na uroczystość jedynie doradcy prezydenta Obamy ds. bezpieczeństwa narodowego Jamesa Jonesa. Zaistniała wówczas sytuację znawcy stosunków międzynarodowych zinterpretowali jako początek utraty wrażliwości Stanów Zjednoczonych na kwestie istotne dla państw Europy Środkowej. Okazało się to bardzo trafną prognozą dla całego okresu pozostawania Baracka Obamy na stanowisku prezydenta Stanów Zjednoczonych⁸.

Relacje bilateralne Polski ze Stanami Zjednoczonymi stanowią jeden priorytetów polskiej polityki zagranicznej oraz polityki bezpieczeństwa. Polska od początku transformacji ustrojowej upatrywała w Waszyngtonie głównego sojusznika w drodze do demokracji, uzyskania gwarancji bezpieczeństwa oraz uniezależnienia się Polski od wpływów wschodnich. Przez badane w dysertacji 30 lat relacji między Polską a Stanami Zjednoczonymi żadna z partii rządzących w Polsce w tym okresie nie podważała zasadności zbliżenia ze Stanami Zjednoczonymi oraz podtrzymania bliskich relacji. W badanym okresie były nawet momenty, w których to Stany Zjednoczone były traktowane w kategoriach strategicznego sojusznika.

Polska polityka zagraniczna, szczególnie relacje ze Stanami Zjednoczonymi, od lat stanowią istotny element debat politycznych oraz programów partii politycznych. Analiza programów wyborczych i działań partii od 1989 roku pozwoliła na zidentyfikowanie głównych ram interpretacyjnych tych relacji, które ewoluowały na przestrzeni badanego okresu.

Programy partii politycznych od 1997 roku pozwoliły w niniejszej dysertacji na wyodrębnienie głównych ram interpretacyjnych dotyczących relacji polsko-amerykańskich. Widoczna jest reaktywność w określaniu cech tych relacji, która jest również widoczna przez pryzmat polityki wewnętrznej. Partie polityczne nie odnosiły się do relacji polsko-

---

zatem m.in. kwestia zniesienia wiz dla Polaków podróżujących do USA w celach biznesowych, naukowych i turystycznych. Problem ten wydaje się w bardzo dużym stopniu obciążać wzajemne stosunki zarówno na poziomie decydentów politycznych, jak i samych społeczeństw. Rozmowy dotyczące jego rozwiązania prowadzone są przez strony od kilku lat, jednak pozostają bezskuteczne. Według strony polskiej, USA jako najbliższy sojusznik RP, powinny znieść wize, a Polska powinna zostać włączona do Visa Waiver Program (VWP).

⁸ B. Wiśniewski, *Polityka Polski wobec Stanów Zjednoczonych*. [w:] *Rocznik Polskiej Polityki Zagranicznej 2010*, Wydawnictwo PISM, Warszawa, 2010, s. 83-84.

amerykańskich w swoich programach zbyt często to jednak z biegiem lat polityka zagraniczna stała się na tyle ważnym elementem polityki Polski, że jej uwzględnienie w programach politycznych stało się konieczne, a z biegiem lat ta kwestia zaczęła zajmować coraz ważniejsze miejsce w programach Polskich partii politycznych.

Analizę programów wyborczych polskich partii politycznych usytuowanych na osi ideologicznej na prawicy oraz centroprawicy widać, że największa Polska partia prawicowa Prawo i Sprawiedliwość odnosi się do relacji polsko-amerykańskich najczęściej i najbardziej kompleksowo. Jednak inne mniejsze partie również w swoich programach odnoszą się do relacji z supermocarstwem światowym jakim niewątpliwie są Stany Zjednoczone. Należy jednak zauważyć, że poziom konceptualizacji programów w kwestii polityki zagranicznej i odniesień do niej jest różny. Programy mniejszych i mniej znaczących partii; Ligii Polskich Rodzin oraz Akcji Wyborczej Solidarność poruszały w swoich programach jedynie kwestie związane z zacieśnianiem współpracy ze Stanami Zjednoczonymi w ramach Sojuszu Północnoatlantyckiego.

Odniesienia polskich partii centrowych do relacji polsko-amerykańskich można zauważyć ciągłość poruszania kwestii polityki zagranicznej, w tym relacji ze Stanami Zjednoczonymi. Ostatecznie, w programach tych partii Polska racja stanu jest uznawana za kluczową. Relacje ze Stanami Zjednoczonymi i innymi partnerami międzynarodowymi powinny być budowane w oparciu o konsekwentne działania, które będą korzystne dla bezpieczeństwa kraju. W programach partii centrowych polska racja stanu jest uznawana za kluczową i relacje ze Stanami Zjednoczonymi oraz innymi partnerami międzynarodowymi powinny być budowane na bazie działań korzystnych dla bezpieczeństwa kraju.

Partie lewicowe w Polsce w swoich programach podkreślają znaczenie dialogu, współpracy międzynarodowej i rozwiązywania konfliktów drogą dyplomatyczną. Mają również różne perspektywy wobec Stanów Zjednoczonych, z krytyką niektórych aspektów ich polityki zagranicznej, zwłaszcza jeśli chodzi o interwencjonizm militarystyczny i brak wystarczającej uwagi dla praw człowieka. Należy jednak pamiętać, że konkretne stanowisko partii lewicowych w Polsce wobec Stanów Zjednoczonych może się różnić w zależności od danej partii i aktualnej sytuacji politycznej. Jak w przypadku każdej partii politycznej, ich podejście do polityki zagranicznej może ulegać zmianie w odpowiedzi na rozwój wydarzeń międzynarodowych i krajowych.

Debata parlamentarna po exposé Ministra Spraw Zagranicznych ewoluowała na przestrzeni lat. W pierwszych latach po upadku komunizmu w Polsce, debata ta była bardziej merytoryczna i skupiona na rzeczywistych problemach polityki zagranicznej. W tym okresie, partie opozycyjne skupiały się na konstruktywnej krytyce polityki rządu i proponowaniu alternatywnych rozwiązań. Jednak w kolejnych latach, debata ta stała się bardziej polityczna i skupiona na wymianie zarzutów między partiami politycznymi. Partie opozycyjne często skupiały się na krytyce polityki rządu, a partia rządząca broniła swoich działań. W efekcie, debata ta stała się mniej merytoryczna i skupiona na politycznych przepychankach między partiami, a mniej na rzeczywistych problemach polityki zagranicznej.

Analiza dyskursu prasowego na podstawie wybranych czasopism polskich ukazuje, że relacje polsko-amerykańskie odgrywają istotną rolę zarówno w polityce zagranicznej Polski, jak i w polityce międzynarodowej ogólnie. Te relacje są kompleksowe, obejmując zarówno aspekty polityczne, jak i gospodarcze, a także współpracę wojskową i bezpieczeństwo. W kontekście polityki zagranicznej, Polska i Stany Zjednoczone są sojusznikami w ramach Sojuszu Północnoatlantyckiego, co sprawia, że decyzje dotyczące obecności amerykańskich sił zbrojnych na terytorium Polski są kluczowe dla współpracy obronnej obu krajów. Również kwestie polityczne, takie jak wizyty dyplomatyczne, konferencje międzynarodowe oraz relacje między Stanami Zjednoczonymi a Unią Europejską, są często omawiane i analizowane w kontekście prasy.

W tygodniku "Polityka" opublikowano najwięcej artykułów odnoszących się do relacji polsko-amerykańskich, zarówno w kontekście polityki, jak i bezpieczeństwa oraz gospodarki i nauki. W innych gazetach, takich jak "Gazeta Wyborcza" i "Rzeczpospolita", liczba artykułów dotyczących tych relacji była niższa, zwłaszcza jeśli chodzi o kwestie gospodarcze i naukowo-technologiczne. W artykułach poruszano różnorodne tematy, od wizyt dyplomatycznych po negocjacje handlowe i współpracę w ramach Sojuszu Północnoatlantyckiego. Wiele uwagi poświęcono również współpracy wojskowej i bezpieczeństwu, zwłaszcza w kontekście umieszczenia amerykańskich sił zbrojnych na terenie Polski oraz budowy tarczy antyrakietowej.

Relacje handlowe między Polską a Stanami Zjednoczonymi stanowią istotny element współpracy ekonomicznej, co często znajduje odzwierciedlenie w prasie. Negocjacje handlowe, inwestycje amerykańskich firm w Polsce oraz umowy dotyczące spraw gospodarczych i technologicznych są tematami, które pojawiają się w dyskursie prasowym. Choć kwestie gospodarcze i technologiczne są istotne, to relacje polityczne i bezpieczeństwo

są często traktowane jako priorytetowe. Prasa skupia się na takich tematach jak obecność amerykańskich sił wojskowych w Polsce, budowa tarczy antyrakietowej, czy też współpraca w ramach Sojuszu Północnoatlantyckiego. Te zagadnienia są szczególnie istotne ze względu na ich wpływ na bezpieczeństwo kraju oraz stabilność regionu.

Analiza tekstów prasowych wskazuje, że relacje polsko-amerykańskie są przedmiotem ciągłego zainteresowania i dyskusji w polskim społeczeństwie oraz że są one postrzegane jako kluczowe dla polityki zagranicznej Polski oraz dla stabilności i bezpieczeństwa w regionie Europy Środkowo-Wschodniej.